

— Че ти пъкъ какъ позна неговата музичка?
— рече Слави.

Бонка обърса сълзитѣ си и се позасмѣ:

— Ами че нали знамъ пѣсничката му — той
все нея свири, друга не знае... По това разбрахъ.

— Чочо! — викна Славе. — Дай аптеката!
Видѣ ли сега, че потрѣбва!

Стегнаха крака на Бонка съ бинтъ, сложиха
памукъ на одрасканитѣ мѣста, и Слави я взе на
грѣбъ. Любенъ тръгна съ фенерчето напредъ, а
Чочо пакъ зацапа следъ тѣхъ. Скоро излѣзоха
на пжтеката и починаха малко.

— Ами какъ така те оставиха другаритѣ?
— попита Слави момичето.

— То бѣше наскоро преди васъ, Славчо, —
каза Бонка. — Тѣ сигурно смѣтатъ, че азъ съмъ
тръгнала по-напрѣко и съмъ отишла на хижата.
Сега ще видятъ, че ме нѣма, и ще ме търсятъ...

Дружината тръгна отново и пжтътъ скоро
стана равенъ. Гората се разрѣди. Небето свѣтна
между дърветата съ всичкитѣ си звезди. Далечъ
блескаха прозорцитѣ на хижата, и чучорѣтъ на
близката чешма се обади. Сега вече всички се
ободриха и тръгнаха по-бързо. Предъ вратата на
хижата нѣколко души съ фенерчета и вжжа се
готвѣха да търсятъ загубената. Мурджо, кучето
отъ хижата, въртѣше опашка, начело съ групата.

Любенъ наду хармоничката тържествено, а
Бонка, върху гърба на Слави, размаха цвѣтията,
за които бѣше изпатила, и викна — Ура!